

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 348/2017
30.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Љубице Милутиновић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву АА, ..., улица ..., коју заступа пуномоћник Катарина М. Ђурђевић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 12 У 6593/16 од 29.06.2017. године, са противним странкама Агенцијом за реституцију Републике Србије, Јединица за конфесионалну реституцију Београд, Републиком Србијом, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије и Градском општином Врачар, коју заступа Општинско правобранилаштво Градске општине Врачар, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 30.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Агенције за реституцију Републике Србије, Јединица за конфесионалну реституцију Београд број 46-00-01450/08 од 09.03.2016. године, којим је одбијен захтев тужиоца за враћање грађевинског земљишта у ..., улица ..., на кат. парцели број ..., у површини од 805м², уписаној у лист непокретности број ... КО ..., као заједничка својина власника објеката уписаних у В листу 1. део.

У захтеву поднетом због повреда правила поступка и повреде материјалног права подносилац захтева, као и у тужби, наводи да је у поступку реституције доказао да је био власник предметног земљишта уочи одузимања, и да је предметно земљиште у фактичком смислу одузето од подносиоца захтева. У поступку реституције није доказано право својине трећег лица – ББ на предметном земљишту у време одузимања. У поступку није утврђено на који начин је предметно земљиште прешло у својину ББ, од које чињенице зависи ко је у поступку реституције обвезник враћања земљишта. Агенција за реституцију није пружила стручну помоћ подносиоцу захтева у вези са прибављањем правно релевантних доказа о предметном земљишту, у складу са одредбама члана 22. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама из којих доказа би се утврдиле чињенице у вези са евентуалним стицањем права својине ББ на предметном

земљишту. Истиче да су побијаном пресудом повређена зајемчена права на заштиту имовине, право на имовину као и право на правично суђење. Предлаже да суд захтев уважи и укине или преиначи побијану пресуду.

Противна странка, Агенција за реституцију Републике Србије, Јединица за конфесионалну реституцију Београд, је у одговору на захтев остала код разлога из оспореног решења и предложила да суд захтев, са разлога наведених у образложењу побијане пресуде, одбије као неоснован.

Противна странка, Република Србија, чији је законски заступник Државно правобранилаштво није доставила одговор на захтев иако је исти према доставници и списима предмета уредно достављен на одговор.

Противна странка, Градска општина Врачар није доставила одговор на захтев иако јој је исти према доставници у списима предмета уредно достављен на одговор.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде правилно је одлучио тужени орган да је неоснован захтев тужиоца за реституцију предметне непокретности, будући да непокретност у односу на које је поднет захтев за реституцију није одузето од подносиоца захтева, тужиоца, те стога нису испуњени услови за враћање истих, прописаних Законом о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама ("Службени гласник РС" 46/06), којим се уређују услови, начин и поступак враћања имовине која је на територији Републике Србије одузета од цркава и верских заједница (члан 1), тако што је, поред осталог, прописано да су предмет враћање непокретности које су у моменту одузимања биле у власништву цркава и верских заједница (члан 9).

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка и да је у свему на закону заснована. Побијаном пресудом су оцењена питања и околности, која су могла бити од утицаја на законитост оспореног решења и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе захтева а који су истицани и у тужби и налази да су исти неосновани јер је у поступку несумњиво утврђено да су предметно земљиште национализовано решењима надлежних органа бр. 11440/1 од 08.04.1960. године у складу са законом, и то не као својина АА, већ као својина ББ у ..., и то на дан 25.12.1958. године, када је извршена национализација, ступањем на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ" 52/58).

Са изнетих разлога, налазећи да наводи захтева нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 30.11.2017. године, Узп 348/2017

Записничар,
Рајка Милијаш, с.р.

Председник већа-судија,
Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић